

EEN WONDERKIND.

door NANNIE VAN WEHL.

Nu de kranten van de heele wereld over het dertienjarige wonderkind schrijven, moeten jullie, kinderen van zijn eigen leeftijd, toch ook van hem lezen. Hij woont in San Francisco en heet Jehudi Menuhin.

Een Israeliet. Hij speelt zoo ongelooflijk mooi viool, dat de muziekbeoordeelaars der kranten, de recensenten, eenparig verklaren, dat dit kind op het gebied van muziek niets meer te leeren heeft.

Hij is een *gelukkig* wonderkind. Niet zwak of ziekelijk, zooals er zoovele wonderkinderen zijn geweest, die zielig een vroegen dood vonden. Ook geen wonderkind, dat door zijn ouders wordt afgejakkerd en maar geld moet verdienen, geld! Neen, zijn ouders zijn heel verstandig — ze bewaken hun wonderkind goed, en doen alles wat ze kunnen, om hem te laten wat hij is: een flinke, gezonde jongen, die leert wat alle andere kinderen van zijn leeftijd moeten leeren — die net zoo dol is op spelen als jullie.

Zijn ouders waren arme Joodsche lieden, die uit Palestina naar San Francisco waren gekomen in de hoop, het beter te krijgen. Ze werkten daar hard en verdienden een karig stuk brood. Hòe arm ze ook waren, één genot moesten ze zich zoo nu en dan verschaffen: een concert. Ze speelden geen van beiden één noot muziek, maar waren er beiden dol op.

Op een avond gingen ze naar een concert en moesten hun kleinen Jehudi, veertien maanden was hij toen, meenemen. Want ze hadden niemand, die op hem kon passen. Zijn moeder wikkelde hem in een grooten doek, gaf hem een flinke flesch melk en hoopte, dat hij zoo, sluismerend en drinkend, wel een paar uren zoet zou zijn.

Het concert begon. Daar werkte de kleine Jehudi zich langzaam maar zeker uit zijn doek, daar duwde hij beslist zijn flesch opzij — daar luisterde hij, met groote stralende, oogen.

Voortaan mocht hij geregeld mee, als zijn vader en moeder naar een concert gingen.

Toen hij drie jaar was, vroeg hij om „net zoo'n viool als de meneer dáár" (in 't orkest) had. Zijn ouders gaven hem een speelgoedviooltje — ze konden toen nog niet begrijpen, wat hij aan méér zou hebben. Toen hij merkte, hoe erbarmelijk het ding krasste, gooide hij het woedend stuk. Zijn grootmoeder zag toen al in, dat er iets héél

bijzonders in het kind stak en wist het geld voor een echte viool bij elkaar te krijgen.

Hij leerde zichzelf viool spelen en speelde na, wat hij op de concerten hoorde.

Toen hij zes jaar was, lukte 't zijn ouders, een zeer bekend musicus bereid te vinden, den kleinen Jehudi aan te hooren. Die meneer, een Amerikaansche kapelmeester, zóó knap, dat we hem hier in Europa ook kennen, Mr. Persinger, verklaarde, dat het kind een genie was.

Toen veranderde het leven van den kleinen Jehudi en zijn ouders en jongere zusjes volkomen. Die meneer Persinger wist hulp voor het gezin te krijgen, zoodat Jehudi kon gaan studeeren en vooral ook, dat Jehudi alle andere dingen kon gaan leeren, die hij later, als hij eenmaal als beroemd violist de wereld over zou reizen, zoo noodig zou hebben. Talen dus vooral.

Zeven jaar heeft Jehudin nu gestudeerd en geleerd. Hij kreeg, met zijn jongere zusjes, thuis les in alle vakken van het gewone onderwijs. Hij mocht niet eens meer dan twee uur per dag viool studeeren.

In Amerika is hij al sedert eenige jaren opgetreden. Want hij moet het geld nu verdienen, waardoor het gezin zoo heel anders kan leven dan vroeger.

Zoo hebben ze 't nu allemaal zooveel prettiger en beter, door het spel van kleinen Jehudi. Twee maanden van 't jaar zijn bestemd om op te treden om 't geld te verdienen voor het heele jaar. Buiten die vastgestelde twee maanden krijgt men niets van de ouders van Jehudi gedaan. Er is weleens een Amerikaansche millionair geweest, die buiten dien tijd twaalf duizend gulden bood, als het kind op een avondje wou spelen, dat hij bij zich aan huis gaf aan zijn millionair-vrienden. Hij kreeg het niet gedaan en ging teleurgesteld heen.

Jehudi is in 't bezit van een prachtige Stradivarius. Dat is een oude Italiaansche viool, gemaakt door den beroemden vioolbouwer Stradivarius, die omstreeks 1700 in Cremona leefde en werkte. Die viool heeft hij van een van zijn schatrijke Amerikaansche bewonderaars gekregen.

Verleden jaar is Jehudi met zijn ouders naar Europa gekomen, om op te treden. Want zijn ouders zijn o zoo verstandig. Ze weten zelf wel, dat, al ben je nu in Amerika beroemd, al schrijven ze in Amerika de bladen vol over je, met reuzenhoofdletters en massa's uitroepetekens, dat dat nog heelemaal geen bewijs is, dat je kunst echt is; dat je kunst zijn waarde zal houden in de toekomst. En daarom wilden ze Jehudi laten optreden in de aloude Europeesche muziekcentra: in Berlijn en Dresden. Ze dachten: als Jehudi dáár nu voldoet, als hij dáár succes heeft, dan is onze Jehudi werkelijk een wonderkind.

Jehudi trad in Berlijn een avond op en speelde daar concerten van de drie beroemde B's der muziek: Beethoven, Bach, Brahms. Je hebt toch al wel van Einstein gehoord, den ontzaggelijken geleerde, die dingen heeft geopenbaard over het Heelal en de wetten daarvan, waar iedereen van duizelde, maar waardoor de grootste geleerden van alle landen met de diepste eerbied en bewondering vervuld werden en zeiden: „Dit is de grootste onder de grooten, van alle tijden?”

Nu, deze Einstein was onder Jehudi's gehoor in Berlijn. Na het concert maakte hij, dat hij den jongen kunstenaar kon spreken en kwam op hem af met uitgestoken handen en tranen in de oogen: „Jongen, ik dank je, ik dank je.”

Na Berlijn, waar de bladen vol over zijn lof stonden, ging hij naar Dresden. Nu zijn ze in de muziekwereld in Dresden een beetje tegen Berlijn. Als iets in Berlijn geprezen wordt, dan wachten ze zoo echt eens af. Eerst zelf hooren. En zelf oordeelen.

Met den kleinen Jehudi was dat heel erg zoo. Daar zaten ze in de zaal met stroeve gezichten en een uitdrukking in de oogen van: „Nou jongetje, kom nou maar eens op. Nou zijn we toch heusch benieuwd, of jij nou zóó'n baasje bent.”

vader Menuhin voelde en begreep de kilte en de weinige toeschietelijkheid der menschen. En even beefde hij voor zijn kleinen Jehudi. Als die ook eens zag en voelde en begreep!

Het was in de prachtige Staatsopera, en de kleine violist zou begeleid worden door het heerlijke orkest van die opera, allemaal knappe muzikmensen.

Jehudi merkte niets — Dat is altijd zoo met hem. Zijn gansche omgeving vergeet hij, wanneer hij speelt. En Jehudi speelde, speelde, dat al met het eerste stuk de tegenstand en de afwachtende kilheid der menschen overwonnen was — een donderend applaus beloonde hem en 't orkest applaudisseerde opgetogen mee.

Jehudi Menuhin is al tweemaal in ons land geweest, en heeft concerten gegeven in Amsterdam en in den Haag. Van het Amsterdamsch concert schreef een recensent: „Al wat over hem gesproken en geschreven is, bleek geen ijdele taal te zijn geweest; zijn spel overtrof de stoutste verwachtingen”. Tusschen de concerten door is hij veel aan zee geweest en op de pier te Scheveningen vond hij het „zalig”.

Na zijn Europeesche concerten is hij weer naar huis gegaan en heeft zijn rustig leven hervat. Zijn leven van leeren en studeeren, van prettige dingen doen en als een gewone jongen spelen. Zijn ouders zullen doorgaan met hem zorgvuldig te bewaken. Ze willen niets weten van al die Amerikaansche drukte om hem heen, géén fotografen, overal waar hij komt, géén gesprekken van hem in de krant. Ze hebben het dikwijls moeilijk genoeg om alles van hem weg te houden.

Hij is dol op lezen. En dol op lekker eten en drinken. Hij weet heel goed, dat hij zooveel geld verdient. Maar voor zichzelf vraagt hij nooit iets — wel komt hij vaak geld vragen om aan arme menschen weg te geven en krijgt 't dan ook altijd. Zijn jong hartje is vol liefde en mededoogen. Zijn leeraren hebben gemerkt, dat hij mooier en gevoeliger speelt, als hij iets gelezen heeft of meegemaakt heeft, dat hem ontroert.

Onthou zijn naam maar: Jehudi Menuhin. Je zult later wel meer over hem hooren!

Een Overzicht over de muzieklessen in Parijs.

In Parijs zijn 4000 piano-onderwijzers, 3000 viool-leeraren en ruim 1200 cello-leeraren. Verder leven ruim 150 menschen uitsluitend van mandolinelessen.

S. v. H.